

РЕШЕНИЕ

№ 1980

гр. София, 18.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 31.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **6428** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на И. К. К., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], чрез адв. В. Х. – САК, срещу Писмо № 8558/20.06.2024 г. на директора на Дирекция „Паркиране и мобилност“ на „Център за градска мобилност“ ЕАД, обективизиращо отказ за издаване на годишен винетен стикер за локално паркиране.

В жалбата са развити твърдения за незаконосъобразност на обжалвания административен акт. Искане се отмяна на оспореното писмо, като се претендират разноски. В съдебно заседание жалбоподателката се представлява от адв. Х., която поддържа жалбата по изложените съображения.

Ответникът - директорът на Дирекция „Паркиране и мобилност“ на „Център за градска мобилност“ ЕАД, в писмено становище чрез адв. Г., както и в с.з., излага съображения за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира разноски. В съдебно заседание ответникът се представлява от адв. Г., която поддържа депозираното становище. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на жалбоподателката.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не взема участие в производството по делото и не дава заключение за законосъобразността на оспорения административен акт.

Административен съд – София – град, като обсъди направените с жалбата оплаквания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 от Гражданския процесуален кодекс /ГПК/, във вр. с чл. 144 АПК и служебно, на основание чл. 168, ал. 1 вр. с чл. 146 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

С подадено заявление вх. № ВС233535/31.05.2024 г. до „Център за градска мобилност“ ЕАД, жалбоподателят К. е поискал издаване на годишен винетен стикер за локално платено паркиране в платена зона за ползвания от него лек автомобил „Волво“ с рег.номер на МПС СВ9700ВЕ, собственост на Д. В. П. за адрес:[жк], ул. Кавала“ № 19, ап. 9. Към заявлението са приложени свидетелство за регистрация- част 1 за автомобила /свид. за регистр. – л. 11/, в което е вписан като ползвател жалбоподателя, нотариален акт № 190/2015 г., , декларация от 31.05.2024 г. от И. И. /Л. 27/, на основание чл. 71 от Наредба за организация на движението на територията на Столична община /НОДТСО/ във връзка с § 1, т. 2 от ДР на ДОПК, удостоверяваща, че лицето живее в имот с адрес:[жк], ул. Кавала“ № 19, ап. 9. Представено е и пълномощно (л. 25), по силата на което Д. П. безсрочно упълномощава жалбоподателя да управлява собствения ѝ лек автомобил „Волво“ с рег.номер на МПС СВ9700ВЕ с всички негови права.

Във връзка с подаденото заявление е издадено оспореното Писмо № 8558/20.06.2024 г. на директора на Дирекция „Паркиране и мобилност“ на „Център за градска мобилност“ ЕАД. В него е посочено, че представеното пълномощно единствено удостоверява правото ѝ на управление на автомобила. Изложено е, че пълномощното не отнема правото на ползване на собственика му, както и не предоставя на заявителката правото да ползва автомобила трайно и фактически за даден времеви период. Поради това, на основание чл. 72 във връзка с чл. 77, т. 2, б. „д“ НОДТСО, не може да бъде предоставено право на локално платено паркиране на жалбоподателя.

При така приетата фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално ДОПУСТИМА като подадена от процесуално - активно легитимирано лице, с правен интерес от оспорването, подадена е в законоустановения преклузивен срок и е нарочена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество, е ОСНОВАТЕЛНА.

Оспореното писмо е издадено от компетентен орган - арг. чл. 78 НОДТСО, Заповед № РД-09-146/23.12.2022 г. от изп. директор и председателя на Съвета на директорите на „Център за градска мобилност“ ЕАД и Заповед № СОА21-РД95-577/26.11.2021 г., раздел II на кмета на Столична община. Спазени са изискванията за форма на акта, писмото съдържа мотиви, които съответстват на изразената воля на административния орган да откаже издаването на поискания винетен стикер. Не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Обжалваният акт е издаден в противоречие с материалния закон. Съгласно чл. 72 НОДТСО, правото на локално платено паркиране се предоставя на физически лица, които управляват ППС по силата на право на собственост, или на правно основание, различно от правото на собственост, и са с постоянен адрес, идентичен с адреса на обособения жилищен имот, който използват за жилищни нужди. Според чл. 77, т. 2, б.

„д“ НОДТСО за установяване на обстоятелствата по чл. 72, при подаване на заявлението лицата предоставят документ, доказващ валидното правно основание за ползване на ППС в случай, че не са собственици - копие и оригинал за справка. Няма спор между страните, че жалбоподателят е с постоянен адрес, идентичен с адреса на обособения жилищен имот, който използва за жилищни нужди и който попада в платена зона за почасово платено паркиране. Спорният въпрос по делото е дали по отношение на жалбоподателя е налице първата предпоставка на чл. 72 НОДТСО – управление на ППС по силата на правно основание, различно от правото на собственост. Ответникът твърди, че представеното пълномощно за управление на автомобила не учредява право на ползване и не удостоверява валидно правно основание по чл. 72 НОДТСО. Съдът счита, че наличие на правно основание за ползване и учредено право на ползване не са тъждествени понятия. Чл. 72 НОДТСО, както и цитираната от административния орган в писмото - отказ разпорежда на чл. 77, т. 2, б. „д“ НОДТСО, използват израза „правно основание за ползване“. Действително с пълномощното не се учредява вещно право на ползване. Последното, за разлика от упълномощаването, е двустранна сделка, която изисква волеизявление и на двете страни по нея и е различен институт във вещното право. Само в този случай действително се касае за предоставяне изцяло на правото на фактическо разпореждане с вещта от нейния ползвател, при преклудирание на тези права по отношение на собственика. Наредбата не поставя условие за учредяване на ограничено вещно право върху ППС, в полза на лица, които ги управляват, но не са техни собственици. За да са изпълнени условията на чл. 72 и чл. 77, т. 2, б. „д“ НОДТСО, е достатъчно съответният заявител да има документ, удостоверяващ валидно възникналата правна причина да управлява неособственото му ППС. Видно от приложеното към заявлението пълномощно, жалбоподателят е упълномощен от собственика на процесното ППС да го управлява, стопанисва и ползва, както и да извършва всякакви действия по управление и ползване на същото. От представеното пълномощно се установява наличието на правно основание по смисъла на чл. 72 НОДТСО, като не е необходимо заявителят да установява наличието на вещно право на ползване върху автомобила – в тази посока Решение № 17375 от 18.12.2019 г. на ВАС по адм. д. № 4490/2019 г.

Предвид изложеното оспореният отказ е издаден в противоречие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което е незаконосъобразен и следва да се отмени. Жалбоподателят отговаря на всички условия, предвидени в чл. 71 и чл. 72 НОДТСО, което налага издаване на съответния винетен стикер, съгласно заявлението му. Делото като преписка следва да се върне на директора на Дирекция „Паркиране и мобилност“ на „Център за градска мобилност“ ЕАД за ново произнасяне по заявлението в съответствие с мотивите на настоящото решение.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК основателно се явява искането на жалбоподателя за присъждане на разноски. Същото е своевременно направено, като по делото са представени доказателства за реалното им заплащане в размер на 10 лева за държавна такса (15 лева такса и 1 лева за превод) и 1800 лева адвокатско възнаграждение, вкл. 300 лева ДДС. Направеното от процесуалния представител на ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение съдът, с оглед фактическата и правна сложност на спора, намира за основателно. Предвид проявената процесуална активност на адвоката на

жалбоподателЯ, съдът определя размер на възнаграждението над минимума, установен чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (ред. към сключване на договора за правна защита и съдействие - л.14), а именно: в размер на 1200 лева. Съдът намира, че така определен размерът на хонорара отговаря на легитимни цели, явява се справедлив и обоснован и зачита сложността на делото.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София – град, 33-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на И. К. К., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], Писмо № 8558/20.06.2024 г. на директора на Дирекция „Паркиране и мобилност“ на „Център за градска мобилност“ ЕАД като

ВРЪЩА преписката на директора на Дирекция „Паркиране и мобилност“ на „Център за градска мобилност“ ЕАД за ново произнасяне по заявление вх. № ВС233535/31.05.2024 г., подадено от И. К., съобразно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение, в 7-дневен срок от влизане в сила на решението;

ОСЪЖДА „Център за градска мобилност“ ЕАД да заплати на И. К. К., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], сумата от 1200 /хиляда и двеста/ лева разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Преписи от решението да се връчат на страните, на основание чл. 138 от АПК!

СЪДИЯ: